

Anyáink, nagyanyáink rá se rántottak, és nekünk, az átkosban felnőtt nemzedékeknek is csak egy szürke betűs nap volt a naptárban február 14-e. Ám elég szétnézni magunk körül, hogy lássuk: a **Nagy Lábvizen** túlról behurcolt és a szerelmesek napjának kikiáltott **Valentin-nap** jött, látott és győzött nálunk is.

Ezen a napon „*tele van a város szerelemmel*”, minden csupa szív, csupa báj, csupa epekedő, gyertyafényben elrebegett, sms-ben, e-mailben elpostázott szerelmes vallomás - és természetesen a „*velöntájdéj*” csakis akkor az igazi, ha szerelmünket nem csak szóban bizonygatjuk, de tárgyi bizonyítékkal (értsd ajándék minden mennyiségben és minőségben!) is bizonyítjuk.

A napnak nevet adó, néhai szent életű szegény **Valentin** (lett legyen ő a legendákban emlegetett hároomból bármelyik is!) ha ezt látná, forogna a sírjában, mert ő egyáltalán nem tehet róla, hogy legendás üzenete

"Ne

felejtsetek el Valentint!"

ilyen és ekkora biznisszé fajulva érkezett meg hozzánk és lopta be magát

Székelyföld

és

Székelyudvarhely

21. századi való világába. A városban található boltok kirakataiban már bő hónapja ott virulnak vörösben, rózsaszínben a szerelem napjának szív alakú, vagy szív-motívummal díszített kellékei: bögrék, plüssállatok, mindenféle műtűrök. Akad minden, ami vörös posztó egy jobb ízlésű embernek, de egy vérbeli hősszerelmes szívét megdobogtatja, és hála a kereskedőknek, a pénztárcáját is kinyitja. Mert tetszik vagy sem, a

Valentin-nap a Kereskedők Nagy Napja

. Ők aztán meg is tesznek mindent, hogy a

Cupido

nyilától megsebzett szívűeket elcsábítsák és a polcokon sorakozó giccsparádé minden egyes „velöntájnos” portékája gazdára találjon. Nem csoda, hogy a szerelem éppen hamvadó, reménytelenül pislákoló vagy javában lángoló tűzében égő tinik szinte feltétel nélkül behódoltak a szó szerint szíves kínálatnak.

Természetesen, Valentin nem kizárólag az ifjúságot „*bolondítja*” meg. A helyi kereskedők, vendéglátósok rafinériáját dicséri, hogy a „szív küldi szívnek szívesen” felhozatalnak a visszafogottabb, érettebb korosztály is áldozatul esik. Igaz, ők nem csókolózó plüss méhecskékkal lepik meg szerelmüket, fő vadászterületük a vérvörös rózsáktól illatozó virágbolt, ahol a szál virág mellé egy szív alakú és szigorúan piros színű kis kártya is dukál, rajta a szívet melengető varázsszóval: szeretlek, sztájlósabban pedig *I Love You!*

.

Aki még jobban meg akarja adni a módját az ünneplésnek, az egy vendéglátó egységet is megcélozhat, ahol gyertyafényben és a szerelmi vágyat fokozó étellel-itallal jóllakottan tehet tanúvallomást soha el nem múló szerelméről. A vendéglátósok pedig értik a csíziót: egzotikus menüsorral, a szerelmi vágyat és a potenciát fokozó ételekkel, bájitalokkal, úgynevezett afrodiziákumokkal (ezt a nyomda ördögének köszönhetően egy botlasztón egyenesen *afordiziákumként*

hirdették) etetik/etették a párokat. Az idei vehető-ehető kínálatra panasz nem lehet, legfeljebb csak annyi, hogy a valentinos poént két nappal elébb - szombaton és vasárnap - volt igazán alkalmas lelőni. A fiatalabbak a szórakozóhelyeken a Valentin-napi partykon rázhatták hajnalig. Az érettebbek, már akinek a pénztárcája elég vastag volt, felturbózhatták az édes kettesben töltött percek egy masszázssal, szaunázással, de akár a fölös kilók páros leizzadására is lehetett áldozni egyik-másik konditeremben - kedvezményes áron, persze.

A nagy valentájnózási lázban azonban nem árt ha eszünkbe jut: az angolszász fess Valentinnek van egy magyar névrokona is, **Bálint**.

A pénzen kínált import ünnep szokásai persze messze lekörözték a saját **Bálint-napi** hagyományainkat. Holott azokból is akad jó néhány, amivel szintén meghódíthatjuk kedvesünket. Évszázadokkal ezelőtt például a szerelmesük után titkon epekedő székely lányok ezen a napon egyáltalán nem egy

Kínában

gyártott,
„ájlávjús”

dallamot suttogó piros plüsspárnába fúrták fejüket, de bizarr ételekkel tömték meg hasukat, és jóllakottan hajtották álomra fejüket, abban a reményben, hogy megálmodják jövődöbelijüket.

A tapasztaltabb asszonyok akkor is jól tudták, hogy a kiválasztott szívéhez a gyomrán keresztül vezet a legbiztosabb út, ám ők nem vendéglőben, idegen szakács főztjével ejtették rabul a szerelmesüket, hanem saját maguk sütöttek-főztek. Ezt a népi hagyományt a mai estén feleleveníteni egyáltalán nem ómódi és nem is szentségtörés. A Bálint-nap mágikus legényfogó étkeinek hozzávalói között nem szerepel ugyan a *titkos adalék*, de ha már ilyen *merényletre* készülünk, akkor fontos, hogy a szeretetünket is

kavarjuk

bele az ételbe! Azt sem árt tudni, hogy Bálint - napján tilos varrni, s aki mégis tűt, cérnát vesz a kezébe, az bevarrja a tyúkok tojókáját és búcsút inthet a bőséges tojáshozamnak.

Summa summárum, volt és van amiből válogatni ezen a napon és volt és van, aki apait-anyait – és anyagit is belead a méltó megünneplésbe, de szép számmal akad olyan is, akit a hideg ráz az egésztől. Ők az *antivelöntájnok*, akiknek mindörökre az orgonaillatú május marad a szerelmesek hónapja.

Bálint-napi hagyomány ide vagy oda, egyelőre tény, hogy a **Bálint-Valentin meccsben** utóbbi a babérkoszorús győztes. A kereskedők támogatását élvező Valentin simán kiütötte a ringből Bálintot - s ha már így van, egye fene! - de legalább arra vigyázzunk, hogy a divatnak hódolva, a feltupírozott

„valentájos”

látszatot a mai napon igazi tartalommal is megtöltsük. Különben hiábavaló az utolsó vasunkat is ajándéokra, vacsorára költeni - a szerelmes nap igazi nyertesei nem mi, hanem a bennünket csapdába ejtő, rafinált kereskedők lesznek.

Ha már mindenképpen ajándékon, meglepetésen törjük a fejünket, nem árt megfontolni, hogy ki minek örvend igazán? Mert egyáltalán nem biztos, hogy választottunk egy méregdrága ékszertől, nyakkendőtől elájul, vagy egy „cuki kis plüssmackó” minden álma - könnyen meglehet, hogy „csak” egy őszinte és hiszti-mentes, nyugis beszélgetésre vágyik, vagy egy szál rózsánál is jobban örvend annak, ha például sokkal prózaibb módon fejezzük ki szeretetünket, és a kettesben elköltött vacsora után elmosogatunk helyette.

Aztán, ha akár vélöntájnosan, akár bálintosan, de sikerült valóban ünneppé tenni a mai napot, vigyázzunk arra, hogy a ma bőkezűen osztogatott szeretetből, szerelemből jusson, maradjon az év hátralevő napjaira is.